

‘Wees als de vogel die zit op de tak die doorbuigt
maar toch zingt
omdat hij weet dat hij vleugels heeft.’

– VICTOR HUGO

Marjolein Visser

DE VERBODEN DUINEN

Met illustraties van Sophie Pluim

Leopold / Amsterdam

Het was de laatste schooldag. De juf droeg een jurk met spaghetti-bandjes, net als de toeristen buiten. ‘Jongens, nu echt stil zijn!’ riep ze, maar ze glimlachte terwijl ze het riep. Haar hals was bruinverbrand van de zon en glom van de zonnebrandcrème.

Tegen Mila hoefde ze dat niet te zeggen, van dat stil zijn. Die was al stil. De hele dag al eigenlijk.

‘Ophouden met lachen!’ riep de juf. ‘Ook jullie bij het raam. Kom op, jongens, concentreer je. Iedereen even z’n ansichtkaart afschrijven, dan kunnen we daarna met vakantie.’

Er klonk geroezemoes. De zon scheen op Mila’s gezicht en haar benen plakten aan haar stoel. Ze keek naar de kaart. GROETEN VANAF DE KUST stond er en daaronder in vier hokjes: een feest in een strandtent, beachballende kinderen, lachende mensen in ligstoelen en een zoenend stelletje bij zonsondergang. Daar wou je zijn. En Mila was daar. Want daar was hier.

Ze draaide de kaart om en zette haar pen op het papier.

Lieve mama, schreef ze.

‘Juf, Richard pakte mijn pen af,’ zei Julia giechelend.

Mila keek op. Richard gooidde de pen lachend naar Julia toe. Naast Julia zat Eline. Eline en Mila waren de enigen die stil waren vandaag.

Mila slikte. Toen schermde ze haar kaart af met haar linkerhand en schreef met rechts: *Ik heb je verraden en dat is*. Haar hart begon sneller te kloppen. Even nadenken. *Erg* schreef ze toen. Nee, dat niet. Ze kraste. En schreef. En kraste toen weer.

Het was de laatste schooldag. De juf droeg een jurk met spaghetti-bandjes, net als de toeristen buiten. ‘Jongens, nu echt stil zijn!’ riep ze, maar ze glimlachte terwijl ze het riep. Haar hals was bruinverbrand van de zon en glom van de zonnebrandcrème.

Tegen Mila hoefde ze dat niet te zeggen, van dat stil zijn. Die was al stil. De hele dag al eigenlijk.

‘Ophouden met lachen!’ riep de juf. ‘Ook jullie bij het raam. Kom op, jongens, concentreer je. Iedereen even z’n ansichtkaart afschrijven, dan kunnen we daarna met vakantie.’

Er klonk geroezemoes. De zon scheen op Mila’s gezicht en haar benen plakten aan haar stoel. Ze keek naar de kaart. GROETEN VANAF DE KUST stond er en daaronder in vier hokjes: een feest in een strandtent, beachballende kinderen, lachende mensen in ligstoelen en een zoenend stelletje bij zonsondergang. Daar wou je zijn. En Mila was daar. Want daar was hier.

Ze draaide de kaart om en zette haar pen op het papier.

Lieve mama, schreef ze.

‘Juf, Richard pakte mijn pen af,’ zei Julia giechelend.

Mila keek op. Richard gooidde de pen lachend naar Julia toe. Naast Julia zat Eline. Eline en Mila waren de enigen die stil waren vandaag.

Mila slikte. Toen schermde ze haar kaart af met haar linkerhand en schreef met rechts: *Ik heb je verraden en dat is*. Haar hart begon sneller te kloppen. Even nadenken. *Erg* schreef ze toen. Nee, dat niet. Ze kraste. En schreef. En kraste toen weer.

Lieve mama. Ik heb je verraden en dat is

erg

omdat ik ergens mee zit. Het zit zo: ik

heel stom, maar het ging even niet anders, want kijk: ik

heel erg.

En daarom ben ik weggegaan. Dat is het beste. Vooral voor jou.

Voor iedereen. Sorry dat ik alles heb verpest.

Mila

Ze keek naar buiten, de zon in en kneep met haar ogen. Buiten liepen kinderen met zwembanden om hun middel richting het strand. Ze sprongen en gilden. Ze konden zo in een vakje op haar kaart. Zij wisten niks van haar Brilljante Plannen. Haar plannen die alles kapot hadden gemaakt.

‘Jullie zijn echt niet te houden,’ zei de juf lachend en ze klapte in haar handen. ‘Opruimen dan maar! Vergeet het adres niet! Kaarten inleveren, ik stuur ze op! Vakantie!’

Er barstte een luid gejoel los. Iedereen sprong op en duwde elkaar weg om de kaarten in te leveren. Er klonken liedjes over de zon, de zee en de liefde. Mila stond ook op terwijl ze naar de kaart in haar handen staarde. Toen ze opkeek, zag ze dat de juf naar haar glimlachte. Om haar heen vielen stoelen en werd er nog harder gejoeld.

‘Bijna vakantie, ook voor onze stoere Mila,’ zei de juf.

Mila knikte langzaam, bukte om de loszittende veter van haar sportschoen te strikken en begon haar tas in te pakken.

Toen bleef ze heel even stilstaan. Ze keek hoe de juf de berg kaarten op haar bureau bij elkaar veegde. Mila twijfelde. Misschien kon ze het haar vertellen. Vertellen wat ze had gedaan. Om hulp vragen.

De juf keek op. ‘Wil je dat ik jouw kaart ook opstuur,’ vroeg ze, ‘of doe je het zelf?’

Mila schudde haar hoofd, stopte de kaart in haar logboek, pakte haar tas en liep naar de deur. ‘Ik doe het zelf,’ mompelde ze.